

Arrest

nr. 252 273 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2020 “*tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot gezinshereniging*”.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2021 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12 januari 2018 ten aanzien van verzoekster, die bij een controle in een café werkend werd aangetroffen, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.2. Op 30 april 2020 legden verzoekster en M.S, een Belgisch onderdaan, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Verzoekster diende op 26 juni 2020, in functie van haar Belgische partner, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 23 november 2020 de beslissing om verzoeksters verblijfsaanvraag af te wijzen. Deze beslissing, die verzoekster op 3 december 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[E.-N.S.]
Nationaliteit Marokko
[...]

Op 26.06.2020 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als geregistreerde partner van de genaamde [S.M.R.A.S.] [...] van Belgische nationaliteit. Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België.

Om deze in overweging te kunnen nemen dient aan twee ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan te worden. Enerzijds mag er op uw naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt u het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van drie jaar dewelke nog steeds van kracht is, en dit tot 11.01.2021. U werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat uw aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat u het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd u betekend op 12.01.2018.

Uit het administratief dossier blijkt dat u op 30.04.2020 een wettelijke samenwoning bent aangegaan met de referentiepersoon. Een wettelijke samenwoning geeft u echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen u en uw partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Er is verder geen sprake van gemeenschappelijke kinderen.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw partner ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). U beschikt niet over dit recht, gezien u nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en u zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° Van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Dit document geldt niet als identiteits- of nationaliteitsbewijs.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, van artikel 8 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Eerste onderdeel De bestreden beslissing is een beslissing waarbij verwerende partij de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster 'niet in aanmerking neemt' (zie instructies van verwerende partij aan de burgemeester van Balen van 23 november 2020 in administratief dossier), 'niet in overweging neemt' en/of niet ontvankelijk verklaart' (zie bestreden beslissing paragraaf 2) en 'de bijlage 19ter als onbestaande beschouwt' (zie bestreden beslissing laatste paragraaf).

Een dergelijke beslissing is nergens voorzien door de toepasselijke wetgeving en is bijgevolg onwettig. De aanvraag van verzoekster werd ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag kan worden ingewilligd in de vorm van een F- kaart, of worden afgewezen in de vorm van een bijlage 20. Een andere mogelijke beslissing wordt door de wet niet voorzien. Nergens voorzien de artikelen 40bis t.e.m. artikel 43 van de Vreemdelingenwet dat een aanvraag tot verblijfsrecht als familielid van een Belg aan bepaalde ontvankelijkheidsvereisten moet voldoen en dat een dergelijke aanvraag niet in overweging kan worden genomen. De aanvraag kan ten gronde worden geweigerd, maar niet onontvankelijk worden verklaard, niet in overweging worden genomen of niet in aanmerking worden genomen. Indien het verblijfsrecht als familielid van een Belg niet wordt toegekend, dient volgens artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een bijlage 20 te worden afgeleverd.

De enige situatie waarin de aanvraag onontvankelijk kan worden beschouwd, is wanneer er geen bewijs van de familieband voorligt. In casu lag het bewijs van de familieband echter wel degelijk voor. In de bestreden beslissing wordt de familieband ook niet betwist.

In casu wordt de bestreden beslissing benoemd als een beslissing die de aanvraag "niet in overweging neemt", "niet in aanmerking neemt", "onontvankelijk verklaart" en "de bijlage 19ter als onbestaande beschouwt". De bestreden beslissing is ook genomen in de vorm van een eenvoudige brief zonder titel of hoofding die duidelijkheid schept. Dit is verwarrend en biedt geen rechtszekerheid. Het onduidelijk wat de inhoud van de bestreden beslissing precies is.

De Raad van State oordeelde reeds verschillende malen dat er geen enkele wettelijke basis bestaat om een aanvraag gezinshereniging niet in overweging te nemen. (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 12 mei 2016, nr. 234.719.) Ook Uw Raad vernietigde reeds verschillende keren beslissingen waarbij een aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging wordt genomen omdat er geen geldige rechtsgrond toe bestaat. O.a. in het arrest nr. 223.020 van 21 juni 2020 vernietigt uw Raad een identieke beslissing zoals de beslissing die in casu voorligt, nl. een beslissing

om een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen als antwoord op een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als wettelijke partner van een Belg.

Aangezien er geen geldige rechtsgrond bestaat voor de bestreden beslissing, is ze onwettig moet ze worden vernietigd.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van verzoekster niet in overweging wordt genomen omdat ze het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en omdat er geen afhankelijkheidsverhouding zou bestaan tussen verzoekster en de referentiepersoon. Verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest K.A. e.a. tegen België van 8 mei 2018.

Echter, ook deze twee vaststellingen rechtvaardigen niet dat verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet overweging neemt. Het arrest K.A. biedt geen geldige rechtsgrond voor de bestreden beslissing.

In dit arrest oordeelt het Hof van Justitie dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is. Dit is zo omdat de lidstaat de aanvraag gezinshereniging dan niet onderzoekt en dus ook niet nagaat of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan. Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

In casu is verwerende partij niet op ernstige noch wettelijke wijze nagegaan of er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon, haar wettelijke partner.

Ten eerste had verwerende partij op basis van deze K.A. rechtspraak en op basis van bovenvermelde wettelijke bepalingen de aanvraag in overweging moeten nemen en ten gronde moeten onderzoeken. Alleen in het kader van een onderzoek ten gronde had verwerende partij eventueel kunnen oordelen dat er in casu geen sprake is van aan afhankelijkheidsrelatie.

Ten tweede stelt verwerende partij in de bestreden beslissing wel dat er in casu geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie maar hanteert ze een loutere standaardmotivering. Verwerende partij beperkt zich tot de vaststelling dat het gaat om twee volwassenen en dat er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen. Aangezien het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat er bij voor volwassenen slechts in uitzonderlijke gevallen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie, gaat verwerende partij ervanuit dat dit voor verzoekster en haar partner niet het geval is. Met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie tussen volwassen personen stelt het Hof van Justitie in punt 76 van het arrest K.A. dat artikel 20 VWEU als volgt moet worden uitgelegd:

"wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen - waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is - voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend;".

Hieruit kan worden afgeleid dat alle relevante omstandigheden in aanmerking moeten genomen worden. In casu is dit niet het geval, aangezien verwerende partij enkel vaststelt dat verzoekster en de referentiepersoon volwassen zijn en geen kinderen hebben en hieruit afleidt dat er geen afhankelijkheidsrelatie tussen hen bestaat die ertoe zou kunnen leiden dat de referentiepersoon door de bestreden beslissing het grondgebied zou moeten verlaten.

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht verplichten verwerende partij om een beslissing te nemen op basis van het geheel van individuele omstandigheden en deze individuele omstandigheden grondig te bestuderen en in rekening te brengen. Een beslissing moet zorgvuldig en

individueel worden voorbereid en worden genomen. Standaardmotiveringen zoals in casu zijn in strijd met deze beginselen.

Bijgevolg kan verwerende partij zich niet wettig op de K.A. rechtspraak beroepen om de bestreden beslissing te nemen.

Derde onderdeel

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing:

"Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). U beschikt niet over dit recht, gezien u nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgeheven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en u zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

" Verwerende partij verwijst naar een arrest van de Raad van State uit 2016. Er is echter andersluidende rechtspraak, zoals genoemd in het eerste onderdeel. Bovendien is dit arrest niet meer dienstig, gelet op recentere en hogere rechtspraak. Niet alleen het arrest K.A. is in casu relevant, zoals besproken in het tweede onderdeel, maar ook de arresten Ouhrami van 26 juli 2017 (C-225/16) en JZ van 17 september 2020 (C-806/18) van het Hof van Justitie.

In deze arresten oordeelt het Hof dat een inreisverbod slechts rechtsgevolgen heeft vanaf het tijdstip dat de onderdaan het grondgebied van de lidstaat effectief verlaat.

Uit het - meest recente - arrest JZ:

"32 In de punten 45 tot en met 51 van het arrest van 26 juli 2017, Ouhrami (C-225/16, EU:C:2017:590), waarvan de verwijzende rechter zich afvraagt wat de strekking is, heeft het Hof in wezen opgemerkt dat uit de uitdrukking „inreisverbod", de bewoordingen van artikel 3, punten 4 en 6, van richtlijn 2008/115 en de bewoordingen en het doel van artikel 11, lid 1, alsmede uit de opzet van de richtlijn - waarin een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen het terugkeerbesluit en een eventueel verwijderingsbesluit; enerzijds, en het inreisverbod, anderzijds - voortvloeit dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer", en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal kan terugkeren op het grondgebied van de lidstaten. Voor het ingaan van een dergelijk verbod wordt dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

33 Daaruit volgt dat het illegale verblijf van een onderdaan van een derde land tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip dat die onderdaan het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat.

34 In een situatie als in het hoofdgeding, waarin de betrokkene Nederland na de vaststelling van het terugkeerbesluit niet heeft verlaten en aan de daarbij opgelegde terugkeerverplichting bijgevolg nooit is voldaan, bevindt deze betrokkene zich in een illegale situatie die voortvloeit uit een oorspronkelijk illegaal verblijf en niet uit een later illegaal verblijf dat het gevolg is van een overtreding van een inreisverbod in de zin van artikel 11 van richtlijn 2008/115 (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 55).

35 In een dergelijke situatie kan de betrokkene niet worden bestraft wegens schending van een inreisverbod, aangezien een dergelijke schending nu juist ontbreekt.

(...)

40 Zoals in de punten 32 tot en met 36 van het onderhavige arrest is opgemerkt, heeft een inreisverbod echter geen gevolgen wanneer de terugkeerverplichting niet wordt nagekomen, zodat het niet kan worden geacht te zijn geschonden in een situatie als in het hoofdgeding, waarin de betrokkene het grondgebied van de lidstaten nooit heeft verlaten. Voor toepassing ervan in deze situatie kan de delictsomschrijving dus niet aldus worden verwoord dat een dergelijke schending er bestanddeel van is."

In casu werd op 12 januari 2018 een inreisverbod aan verzoekster opgelegd, maar heeft verzoekster het Belgisch grondgebied sindsdien niet verlaten. Zij heeft permanent in België verbleven.

Bijgevolg heeft het inreisverbod dat haar werd opgelegd nog geen rechtsgevolgen teweeggebracht. Het inreisverbod staat er daarom niet aan in de weg dat verzoekster een verblijfsaanvraag indient als familielid van een Belg.

De motivering van verwerende partij is juridisch niet correct omdat ze strijdig is met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald de arresten *Ouhrami* en *JZ*.

Ook om deze reden moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Vierde onderdeel

De bestreden beslissing is tot slot ook strijdig met het recht op bescherming van het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Artikel 8 EVRM verbiedt enerzijds aan lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, *Nunez t. Noorwegen*, § 68; EHRM 26 april 2007, *Konstantinov t. Nederland*, § 46; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland*, §42; EHRM 28 november 1996, *Ahmut t. Nederland*, § 63; EHRM 1 februari 1996, *Gul t. Zwitserland*, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen

de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsruimte van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzitten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Uit het arrest K.A. (zie tweede onderdeel) kan ook worden afgeleid dat verwerende partij verplicht is om een belangenafweging te maken in het licht van het recht op bescherming van het gezinsleven, (zie punt 71 van het arrest)

Mocht verwerende partij een correcte belangenafweging hebben doorgevoerd, dan had zij o.a. rekening moeten houden met het feit dat het inreisverbod aan verzoekster werd opgelegd aan verzoekster nadat zij door de politie werd aangetroffen terwijl ze in een café aan het werk was zonder arbeidskaart. Zonder deze feiten te willen minimaliseren, wijst verzoekster erop dat zij verder nooit in aanraking is gekomen met de politie, dat verzoekster al lange tijd in België is, dat zij nooit enige andere verblijfsprocedure heeft opgestart en dat er verschillende stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat zij een hechte en oprechte relatie heeft met haar partner.

Doordat verwerende partij de aanvraag tot gezinshereniging met een standaardmotivering weigert in aanmerking te nemen, schendt zij de onderzoeksverplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 EVRM.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'- toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsruimte te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoeksters gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft geduid dat verzoekster geen recht op verblijf, op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan laten gelden omdat zij is onderworpen aan een inreisverbod en omdat niet blijkt dat er een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar Belgische partner bestaat dat toch een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder in wezen weigert om verzoeksters verblijfsaanvraag in te willigen omdat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar.

Verzoekster betwist niet dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen het voorwerp uitmaakte van een geldig inreisverbod. In een eerste onderdeel van haar middel voert zij evenwel aan dat verweerder niet de mogelijkheid had om haar verblijfsaanvraag niet in overweging te nemen en de haar afgeleverde bijlage 19ter in te trekken daar, conform artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, haar verblijfsaanvraag enkel kan worden afgewezen door gebruik te maken van “een bijlage 20”. Ze meent dat de aanvraag niet onontvankelijk kan worden verklaard en er niet kon worden beslist deze niet in overweging te nemen bij gebrek aan een wettelijke basis hiervoor.

De Raad dient te stellen dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan. De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin verweerder het recht op verblijf niet erkent (cf. RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). Voor het nemen van een dergelijke beslissing dient normaliter, conform artikel 52, laatste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, “een bijlage 20” te worden gebruikt. Een dergelijke “bijlage 20” betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij verweerder het recht op verblijf

niet erkent. De Raad ziet niet in en verzoekster toont ook niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing niet de vorm heeft van een “bijlage 20”. Het feit dat verweerder geen gebruik maakte van een bepaald model om de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis te brengen, laat op zich ook niet toe te oordelen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Haar grief met betrekking tot de vorm en de titulatuur van de bestreden beslissing kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het gegeven dat in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 slechts één situatie is bepaald waarin een burgemeester of zijn gemachtigde een verblijfsaanvraag niet in overweging kan nemen impliceert verder niet dat verweerder verzoeksters verblijfsaanvraag niet zou kunnen afwijzen op grond van de gecumuleerde vaststelling dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en er niet kan worden besloten dat haar Belgische vriend het grondgebied van de Unie zal moeten verlaten indien haar verblijfsaanvraag niet wordt ingewilligd. Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bevat immers geen beperking inzake de motieven die verweerder kan aanwenden om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te wijzen.

Er kan daarnaast ook niet kan worden voorbijgegaan aan het arrest C-82/16 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 18 mei 2018 waarnaar verzoekster zelf verwijst. In dit arrest heeft het Hof van Justitie gesteld dat de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), meer specifiek wat betreft de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Het Hof heeft wel benadrukt dat steeds moet worden onderzocht of artikel 20 van het VWEU zich niet verzet tegen de voormelde praktijk en heeft tevens aangegeven in welke gevallen voormelde bepaling, ondanks het bestaan van een inreisverbod, toch een beletsel kan vormen om te weigeren een verblijfsaanvraag in functie van een burger van de Unie in aanmerking te nemen. Meer bepaald wordt gesteld “dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen de betrokken derdelander uitgevaardigde inreisverbod opheffen of schorsen.

Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, niet worden bijgetreden waar zij lijkt te willen stellen dat er geen juridische grondslag is om te kunnen besluiten dat het bestaan van een inreisverbod aan de basis kan liggen van de beslissing om haar verblijfsaanvraag niet in te willigen. Het inreisverbod kan wel degelijk een reden vormen om haar verblijfsaanvraag af te wijzen, op voorwaarde dat, zoals in voorliggende zaak, tevens werd vastgesteld dat haar Belgische partner hierdoor, gezien haar afhankelijkheidsrelatie, niet toe wordt verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten.

De verwijzing van verzoekster naar een andersluidend arrest van de Raad, dat geen enkele precedentswaarde heeft, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Er blijkt ook niet welk belang verzoekster heeft bij haar betoog dat verweerder de beoordeling van de vraag of de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar Belgische partner dusdanig is dat indien haar verblijfsaanvraag niet wordt ingewilligd dit impliceert dat haar partner verplicht zal zijn om grondgebied van de Unie te verlaten pas nadat haar aanvraag “ontvankelijk” was verklaard had mogen doen. Haar standpunt vindt bovendien ook geen steun in het arrest C-82/16 van het Hof van Justitie.

Verzoekster stelt, in een tweede onderdeel van haar middel, dat verweerder slechts een standaard-motivering heeft voorzien ter onderbouwing van zijn besluit dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar Belgische partner die een belemmering zou kunnen vormen om haar

verblijfsaanvraag af te wijzen. Zij toont hiermee en door te benadrukken dat verweerder met “*alle relevante omstandigheden*” rekening moet houden echter niet aan dat verweerders motivering niet volstaat of dat enig dienstig stuk over het hoofd werd gezien.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder niet kan verwijzen naar de beslissing van 12 januari 2018 waarbij haar een inreisverbod werd opgelegd, omdat zij nooit gevolg gaf aan deze beslissing en dat verweerder door dit toch te doen de rechtspraak van het Hof van Justitie miskent. Hierbij moet worden geduid dat door het Hof van Justitie in het arrest C/82-16 geen onderscheid wordt gemaakt naargelang een derdelander wel of niet gevolg gaf aan een inreisverbod en verwijst naar de situatie waarbij “*een inreisverbod is uitgevaardigd*” (cf. HvJ 8 mei 2018, nr. C/82-16 § 62). Haar betoog inzake het arrest C-225/160 van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 is niet dienend, aangezien in dit arrest enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, of vanaf enig ander tijdstip. Uit het voormeld arrest C-225/160 kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (cf. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653). In het arrest C-806/18 van het Hof van Justitie van 17 september 2020, dat verzoekster ook aanvoert, wordt aangegeven dat een vreemdeling slechts kan worden bestraft wegens een schending van het inreisverbod wanneer hij eerst aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. In dit arrest kan niet worden gelezen dat verweerder in een situatie zoals in casu, waarbij hij een beslissing moet nemen omtrent een verblijfsaanvraag, niet in aanmerking kan nemen dat de aanvrager is onderworpen aan een inreisverbod.

De aangevoerde schending van artikel 20 van het VWEU, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van het rechtszekerheidsbeginsel kan, gelet op het voorgaande, niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissing ook niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Van een inmenging in haar privé- of gezinsleven is dus geen sprake. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster en haar partner wisten op het ogenblik dat zij een relatie begonnen of behoorden ook te weten dat haar verblijf in het Rijk precair was en dat een voorzetting van de relatie in België die tijdens een niet-regulier verblijf werd opgestart dus niet zeker was. Verzoeksters bemerking dat verweerder besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod nadat zij tijdens een onwettig verblijf werkend werd aangetroffen, doet hieraan geen afbreuk en leidt niet tot het besluit dat voormelde beslissingen geen waarde zouden hebben of konden worden genegeerd. Er blijkt ook geenszins dat zij haar relatie met haar Belgische vriend slechts kan verderzetten wanneer zij, op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk wordt toegelaten. Verzoekster verliest schijnbaar ook uit het oog dat het laten naleven van de verblijfswetgeving is vereist om de openbare orde te beschermen. Het feit dat zij de wens heeft in België te verblijven, houdt niet in dat haar belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemeen belang dat is gediend met het laten naleven van de verblijfsreglementering. Voorts moet worden opgemerkt dat verzoekster met haar betoog ook niet aannemelijk maakt dat enig aspect van haar privéleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, ernstig wordt geraakt. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij haar verblijfsaanvraag afwijst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, dat voorziet in een vergelijkbare regeling, wordt niet aangetoond.

3.2.4. Er kan evenmin worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is voorbereid of is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

3.2.5. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat enig ander niet nader bepaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

3.2.6. De Raad dient verder te benadrukken dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

Daar de bestreden beslissing een antwoord vormt op een door haar ingediende verblijfsaanvraag en haar de mogelijkheid werd geboden om, met bijstand van een advocaat, alle stukken en toelichtingen die zij nuttig achtte aan te brengen, kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar bewering dat het hoorrecht werd geschonden. Zij toont trouwens ook niet aan dat zij nog nuttige bijkomende inlichtingen, waarvan verweerder nog geen kennis had, had kunnen aanbrengen indien zij hiertoe bijkomend de kans had gekregen. Er blijkt bijgevolg zelfs niet dat zij een belang heeft bij haar grief dat zij nog bijkomend moest worden gehoord.

3.2.7. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK